

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 września 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Kosicka

Protokolant: protokolant sądowy - stażysta Oliwia Kuter

po rozpoznaniu na rozprawie 26 września 2022 r. w Warszawie

sprawy z odwołania K. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z 31 marca 2022 r., znak (...)

o prawo do rekompensaty

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. R. prawo do rekompensaty od sierpnia 2021 r.

Sygn. akt VII U 515/22

UZASADNIENIE

K. R. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 31 marca 2022 r., znak (...) o odmowie przyznania rekompensaty, zarzucając naruszenie § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez błędne ustalenie, że nie posiada 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W uzasadnieniu stanowiska odwołujący wskazał, że organ rentowy nie uznał do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w okresie od 7 marca 1980 r. do 31 sierpnia 1989 r. oraz od 10 marca 1993 r. do 30 czerwca 1999 r., wskazując że zajmowane stanowisko, określone przez pracodawcę w świadectwach pracy, nie odpowiada ściśle stanowisku wymienionemu w wykazie A dział XIV poz. 25 pkt 1 powołanego przez zakład pracy w zarządzeniu stanowiącym załącznik nr 1 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z 7 lipca 1987 r. Przyznane świadczenie przysługuje pracownikowi zatrudnionemu na stanowisku zajmującym się bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń oraz wykonującym prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Zatrudnienie odwołującego się, zgodnie z otrzymanymi świadectwami wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionymi przez Syndyka Masy Upadłości (...), we wskazanych okresach czasu stanowiło pełny wymiar czasu pracy przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń, zgodnie z zapisem poz. 25 ww. zarządzenia. Ubezpieczony jako pracownik (...) zajmował się codziennym uruchamianiem i konserwacją agregatów prądotwórczych, których obsługa odbywała się w warunkach szczególnych (hałas i spaliny). Praca jako konserwator urządzeń wiązała się z przemieszczaniem się po zakładach pracy w warunkach niesprzyjających zdrowiu. Praca na powyższym stanowisku prowadzona była w szczególnych warunkach szkodliwych dla zdrowia; w wysokiej temperaturze, zapyleniu surowcami, wyziewami, odczynnikami chemicznymi i promieniowaniu jonizującym. Organ rentowy, dysponując świadectwami pracy oraz wystawionymi zaświadczeniami nie przeprowadził żadnego

postępowania wyjaśniającego, a odmowę przyznania rekompensaty w zaskarżonej decyzji wydano wyłącznie na podstawie zapisu stanowiska pracy „konserwator aparatury kontrolno-pomiarowej”.

ZUS nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego w czasie którego zobowiązano by odwołującego się do uzupełnienia lub złożenia wyjaśnień w sprawie przedłożonych dokumentów lub wystawionych świadectw pracy. Organ rentowy nie zwrócił się również

do Archiwum Państwowego z wnioskiem o możliwe dodatkowe archiwalne dokumenty

z dawnego zakładu pracy (...) dotyczące zatrudnienia lub zajmowanych stanowisk pracy lub powołania świadków, którzy z pewnością potwierdziliby,

że w określonych przedziałach czasu wykonywana przeze mnie praca odbywała się

w warunkach szczególnych w ty szkodliwych dla zdrowia. Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji oraz zobowiązanie ZUS (...) Oddział w W. do ponownego przeliczenia emerytury z uwzględnieniem rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub dopuszczenie do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego

z uwzględnieniem i powołaniem świadków na wskazane wyżej okoliczności pracy

w warunkach szczególnych (odwołanie z 29 kwietnia 2022 r.,k.3-5 a. s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł jego oddalenie na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy wyjaśnił, że zaskarżoną decyzją odmówił odwołującemu prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przez co najmniej 15 lat. ZUS nie uwzględnił do stażu pracy okresu od 7 marca 1980 r. do 31 sierpnia 1989 r. i od 10 marca 1993 r. do 30 czerwca 1999 r. dokumentowanych świadectwami wykonywania prac w szczególnych warunkach z 17 marca 2000 r. wystawionymi przez syndyka upadłości P.P. (...), ponieważ w świadectwach tych nie wskazano wykazu, działu i pozycji wskazanego wyżej rozporządzenia, a ponadto stanowisko konserwator aparatury kontroli pomiaru nie odpowiada dokładnie stanowisku wymienionemu w wykazie A, dział XIV, poz. 25 pkt 1 powołanego w tym świadectwie załącznika nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r. (odpowiedź na odwołanie, k.6 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. R. urodzony (...) był zatrudniony w P.P. (...) od 7 marca 1980 r. do 31 sierpnia 1989 r. oraz od 10 marca 1993 r. do 30 czerwca 1999 r. na stanowisku konserwatora aparatury kontrolno-pomiarowej. Praca ta wiązała się z przemieszczaniem się po zakładzie w warunkach niesprzyjających zdrowiu. Praca na stanowisku konserwatora aparatury kontrolno-pomiarowej była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy przy różnych urządzeniach i stanowiskach przy montażu, naprawach i konserwacjach urządzeń na zestawiarniach surowców półautomatycznych i automatycznych, urządzeniach pomiarowych w szafach sterowniczych topiarzy szkła, wannach szklarskich, czujnikach temperatur, maszynach do formowania wyrobów szklarskich, palnikach gazowych w ciągowniach odprężających wyroby szklane, odprężarkach wyrobów szklanych, obróbce płomieniowej szkła, urządzeniach do srebrzenia i suszenia termosów oraz wykonywania elektronicznych układów. Praca na powyższym stanowisku prowadzona była w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia, w wysokiej temperaturze, zapyleniu surowcami, wyciekami, odczynnikami chemicznymi i promieniowaniu jonizującym. Ubezpieczony pracował też jako automatyk, a dodatkowo kontrolował przyrządy. W czasie obchodu sprawdzał urządzenia w ruchu. Kontrolował te, które wykonywały pomiary i automatyczną pracę urządzeń. Były to układy pomiarowe do pomiaru temperatur i pomiaru poziomu szkła w wannie z surowcem. Urządzenia radiacyjne wytwarzały promieniowanie. Promień odbijał się od odbiornika i pokazywał poziom szkła w wannie szklarskiej. Pracownicy nosili specjalne płytki, które mierzyły promieniowanie (zeznania odwołującego się k.22-23 a. s., akta osobowe).

Odwołujący się naprawiał również urządzenia kontrolno-pomiarowe i urządzenia służące do wytwarzania szkła, termoregulatory i sterowniki do sterowania całym procesem automatycznym. Przeglądy urządzeń pomiarowych wykonywał dwa lub trzy razy dziennie. Urządzenia często się psuły albo trzeba je było wymieniać na nowe. Poziom szkła w wannie był często zmieniany i wówczas trzeba było wykonywać pomiary i ustawić odpowiednio urządzenie kontrolne. W każdej z ośmiu wani wykonywano pomiar przy zmianie poziomu szkła. W ciągu dnia odwołujący się

wykonywał trzy albo cztery pomiary, w czasie których był poddawany promieniowaniu. Pomiar trwał od trzydziestu minut do godziny. Wanny szklarskiej nie wyłączano. Bombę służącą tym pomiarom wyłączano tylko wtedy, kiedy przenoszono ją,

gdy się zepsuła albo zepsuł się odbiornik. Bomba zaopatrzona była w ołowiane zapadki,

które po zamknięciu ograniczały promieniowanie. Urządzenia były naprawiane w warsztacie. Demontowano je, a na czas naprawy montowano zapasowe. W czasie naprawy odwołujący się był najbardziej narażony na promieniowanie. Pracował zazwyczaj osiem godzin. W ciągu tygodnia w warsztacie spędzał pięć albo sześć godzin – w zależności od rodzaju awarii. Nad wanną i zasilaczami temperatura wynosiła ponad osiemdziesiąt stopni Celsjusza. Ubezpieczony pracował w azbestowym kombinezonie. Miał wysokie buty na drewnianych podszewkach z metalowymi nosami. Termopara miała temperaturę ponad trzysta stopni Celsjusza. Ubezpieczony musiał wyjmować ten element pomiarowy z otworu w kopule i przynieść

na warsztat, by wymienić go później na nowy (zeznania odwołującego się k.22-23 a. s.).

K. R. 27 sierpnia 2021 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę (wniosek o emeryturę z rekompensatą z 27 sierpnia 2021 r., k.1 a. r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. 20 września 2021 r. wydał decyzję znak: (...) o przyznaniu emerytury od 23 sierpnia 2021 r., tj.

od osiągnięcia wieku emerytalnego na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej (decyzja ZUS z 20 września 2021 r., k.7-9 a. r.).

Ubezpieczony 20 października 2021 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego (wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego z 20 października 2021 r., k.10 a. r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. 2 grudnia 2021 r. wydał decyzję znak: (...) o przeliczeniu emerytury w kwocie zaliczkowej

(decyzja ZUS z 2 grudnia 2021 r., k.14 a. r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. 31 marca 2022 r. wydał decyzję znak: (...) o przeliczeniu emerytury i decyzję odmowną dotyczącą przyznania rekompensaty, znak: (...). W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunku posiadania 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Zakład nie uznał do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w okresie od 7 marca 1980 r. do 31 sierpnia 1989 r. oraz od 10 marca 1993 r. do 30 czerwca 1999 r., wskazując że zajmowane stanowisko w zakładzie pracy, określone przez pracodawcę w świadectwach pracy, nie odpowiada ściśle stanowisku wymienionemu w wykazie A dział XIV poz. 25 pkt 1 powołanego przez zakład pracy

w zarządzeniu stanowiącym załącznik nr 1 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z 7 lipca 1987 r. (decyzja ZUS z 31 marca 2022 r., k. 16 i 19 a. r.).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dowodów obejmujących wymienione dokumenty oraz zeznań ubezpieczonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom ubezpieczonego co do przebiegu zatrudnienia w (...), rodzaju i charakteru wykonywanej przez niego pracy, które zostały ocenione jako spójne i nie budzące wątpliwości co do ich wiarygodności, a nadto znajdujące potwierdzenie w dokumentacji pracowniczej odwołującego się.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 31 marca 2022 r., znak (...) podlegało uwzględnieniu.

Regulacja dotycząca prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, o którą ubiegał się K. R. została wprowadzona do ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 1924). Art. 2 pkt 5 tej ustawy zawiera definicję rekompensaty rozumianej jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej. Z kolei warunki jej przyznawania oraz sposób jej obliczenia wskazują art. 21 – 23 zamieszczone w Rozdziale III „Rekompensata”. Art. 23 stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę oraz, że przyznawana jest ona w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W art. 21 ust. 1 ustawy wskazano natomiast, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Z art. 21 ust. 2 ustawy wynika zaś, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, o której mowa w cytowanych przepisach, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Wskazywane art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej oraz 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Z kolei w art. 21 ust. 2 tej ustawy została zawarta przesłanka negatywna, którą stanowi nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Może ona budzić wątpliwości, gdyż literalna wykładnia tego wyrwanego z kontekstu normatywnego przepisu może prowadzić do wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS.

Do prawidłowej interpretacji tego przepisu konieczne jest jednak zastosowanie wykładni systemowej, która prowadzi do przepisu art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych, zgodnie z którym rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego. Z kolei z art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika, że kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r. W tych okolicznościach warunek sformułowany w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na prace w warunkach szczególnych, obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Nabycie prawa do takiego tylko świadczenia stanowi przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty. Natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 maja 2017 r., III AUa 2047/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 14 grudnia 2015 r., III AUa 1070/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 22 września 2017 r., III AUa 529/16).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy należy wskazać, że nie zachodzi negatywna przesłanka przyznania K. R. prawa do rekompensaty. Ubezpieczony nie miał przyznanego prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na prace w warunkach szczególnych. Decyzją z 20 września 2021 r. przyznano mu prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, które nie niweczy możliwości uzyskania rekompensaty.

Wobec powyższego, celem ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo

do rekompensaty należało zbadać spełnienie przesłanek pozytywnych, o których była mowa. Analiza cytowanych przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, prowadzi do wniosku,

że prawo do rekompensaty mają osoby urodzone po 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej 15 lat pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podobnie jak przy ustalaniu tego okresu na potrzeby przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym,

tak przy ustalaniu prawa do rekompensaty będą uwzględnione tylko okresy, w których praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zdaniem sądu, K. R. spełnił przesłanki pozytywne konieczne do tego, by uzyskać prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury pomostowej i legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych, przypadającym przed 1 stycznia 2009 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) – zwane dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego,

do którego należy się odwołać na podstawie art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach

z FUS, wskazuje w § 2 ust. 1, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń

na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W przypadku ubezpieczonego, któremu ZUS nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych żadnego okresu zatrudnienia, należało uwzględnić okres pracy od 1 października 1972 r. do 22 kwietnia 1978 r.

w (...) Zakład (...). Według organu rentowego okresu tego nie można było uwzględnić z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Odnosząc się do wskazanej okoliczności należy podnieść, że w sprawie o prawo

do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach – analogicznie w sprawie o prawo do rekompensaty - należy ustalić faktyczny rodzaj i zakres powierzonych do wykonywania czynności (obowiązków) pracowniczych

i to one podlegają każdorazowo ocenie, a nie rodzaj stanowiska, jaki w dokumentach podał pracodawca. Ponadto, choć wykonywanie pracy w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze

lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97

oraz wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00), to dokumenty

te podlegają każdorazowo weryfikacji. Wynika to z tego, że są to dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowią dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 17 grudnia 2013 r., III AUa 783/13, Lex nr 1409118). To zatem oznacza, że nawet jeśli pracodawca

ww. dokument pracownikowi wystawił, to i tak podlega on kontroli ZUS i Sądu i nie oznacza automatycznie, że praca w danym okresie była wykonywana w warunkach szczególnych.

Z drugiej zaś strony, brak takiego dokumentu bądź jego wadliwość nie przesądza o tym,

że praca nie była wykonywana w warunkach szczególnych. Kwestia ta każdorazowo podlega badaniu przy uwzględnieniu tego, jakie czynności i rodzaj prac faktycznie wykonywał wnioskodawca i co ważne, w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym (także w sprawie o rekompensatę), dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ

na prawo do świadczenia. Wynika to z tego, że w postępowaniu przed sądami pracy

i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, a nie tylko świadectwem pracy w warunkach szczególnych.

W rozpatrywanej sprawie z przeprowadzonych przez sąd dowodów jednoznacznie wynika, że K. R. w spornym okresie od 7 marca 1980 r. do 31 sierpnia 1989 r. oraz od 10 marca 1993 r. do 30 czerwca 1999 r. był zatrudniony na stanowisku konserwator aparatury kontrolno-pomiarowej. Praca ta wiązała się z przemieszczaniem się po zakładach pracy w warunkach niesprzyjających zdrowiu. Praca była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy przy różnych urządzeniach i stanowiskach przy montażu, naprawach i konserwacjach urządzeń na zestawiarniach surowców półautomatycznych i automatycznych, urządzeniach pomiarowych w szafach sterowniczych topiarzy szkła, wannach szklarskich, czujnikach temperatur, maszynach do formowania wyrobów szklarskich, palnikach gazowych w ciągowniach odprężających wyroby szklane, odprężarkach wyrobów szklanych, obróbce płomieniowej szkła, urządzeniach do srebrzenia i suszenia termosów oraz wykonywania elektronicznych układów. Praca na powyższym stanowisku prowadzona była w szczególnych warunkach szkodliwych dla zdrowia; w wysokiej temperaturze, zapyleniu surowcami, wyciekami, odczynnikami chemicznymi i promieniowaniu jonizującym. Ubezpieczony pracował też jako automatyk, a dodatkowo kontrolował przyrządy. Robił obchód po dwóch zakładach. Sprawdzał wszystkie urządzenia w ruchu. Kontrolował te, które wykonywały pomiary i automatyczną pracę urządzeń.

Praca, o której mowa w okresie od 7 marca 1980 r. do 31 sierpnia 1989 r. oraz od 10 marca 1993 r. do 30 czerwca 1999 r. może zostać zakwalifikowana jako odpowiadająca w wykazie A dział XIV poz. 25 pkt 1 powołanego przez zakład pracy w zarządzeniu stanowiącym załącznik nr 1 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z 7 lipca 1987 r., czyli bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie i stanowiska pracy, na których prace wykonywane są stale i bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie. Wobec tego sąd przyjął, że odwołujący pracował w warunkach szczególnych w okresie od 7 marca 1980 r. do 31 sierpnia 1989 r. oraz od 10 marca 1993 r. do 30 czerwca 1999 r. włącznie, wykonując bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu.

Z powyższych względów sąd uznał sporne okresy zatrudnienia ubezpieczonego jako okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Zatrudnienie to trwało od 7 marca 1980 r. do 31 sierpnia 1989 r. oraz od 10 marca 1993 r. do 30 czerwca 1999 r. i okres ten był na tyle długi, by przyjąć, że K. R. legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych ponad 15 lat, a więc więcej niż minimalny próg, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

W tych okolicznościach należało stwierdzić, że ubezpieczony spełnia przesłanki do uzyskania dochodzonego od organu rentowego prawa do rekompensaty. W konsekwencji odwołanie podlegało uwzględnieniu poprzez zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób,

że przyznano K. R. prawo do rekompensaty od sierpnia 2021 r. na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., o czym sąd orzekł sentencji wyroku.